

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 4443/22
10.4.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Весне Секулић, председника већа и судија Данице Косовац и Радмиле Радић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Лазаревић, адвокат из Београда, Бирчанинова 4 и ББ из ..., чији је пуномоћник Владимир Добрић, адвокат из Београда, Бирчанинова 4, против туженог ВВ из ... и Привредног друштва "ГГ" д.о.о. Из ..., чији је заједнички пуномоћник Марин Благојевић, адвокат из Београда, Милоша Поцерца 15, ради накнаде штете, одлучујући о жалбама тужилаца и тужених изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду П 2408/19 од 25.1.2022. године, у седници већа одржаној дана 10.4.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе тужилаца и тужених и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П 2408/19 од 25.1.2022. године, у делу првог става изреке којим је **ОБАВЕЗАН** тужени ВВ да тужиоцу АА по основу повраћаја уложених средстава исплати износ од 1.802,67 евра са каматом по стопи коју утврђује Европска централна банка почев од 4.3.2005. године до 24.12.2012. године, а од 25.12.2012. године до исплате са законском затезном каматом, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, у другом ставу изреке, у делу трећег става изреке којим је **ОБАВЕЗАН** тужени ВВ да тужиоцу ББ по основу повраћаја уложених средстава исплати износ од 1.969,33 евра са каматом по стопи коју утврђује Европска централна банка почев од 4.3.2005. године до 24.12.2012. године, а од 25.12.2012. године до исплате са законском затезном каматом, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, као и у четвртном, петом, шестом, седмом, осмом, деветом, десетом и једанаестом ставу изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Вишег суда у Београду П 2408/19 од 25.1.2022. године у преосталом делу првог става изреке тако што се **ОДБИЈА** као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се **ОБАВЕЖЕ** тужени ВВ да тужиоцу АА по основу повраћаја уложених средстава исплати износ од још 2.676,33 евра са каматом по стопи коју утврђује Европска централна банка почев од 4.3.2005. године до 24.12.2012. године, а од 25.12.2012. године до исплате са законском затезном каматом, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, као и у преосталом делу трећег става изреке тако што се **ОДБИЈА** као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се **ОБАВЕЖЕ** тужени ВВ да тужиоцу ББ по основу повраћаја уложених

средстава исплати износ од још 3.009,67 евра са каматом по стопи коју утврђује Европска централна банка почев од 4.3.2005. године до 24.12.2012. године, а од 25.12.2012. године до исплате са законском затезном каматом, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате.

ОБАВЕЗУЈУ СЕ тужиоци да туженом ВВ на име трошкова другостепеног поступка исплате износ од 56.038,00 динара, у року од 15 дана од пријема ове пресуде.

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви тужилаца и туженог "ГГ" д.о.о. ... за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 2408/19 од 25.1.2022. године првим ставом изреке делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца АА из ... па је обавезан тужени ВВ из ... да тужиоцу по основу повраћаја уложених средстава исплати износ од 4.479 евра са каматом по стопи коју утврђује Европска централна банка почев од 4.3.2005. године до 24.12.2012. године, а од 25.12.2012. године до исплате са референтном каматном стопом Европске централне банке на главне операције за рефинансирање утврђеном на годишњем нивоу увећаном за осам процентних поена, све у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате. Другим ставом изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца АА из ... према туженом ВВ из ... у делу преко досуђеног износа првим ставом изреке од 4.479 евра до износа од 9.048 евра са референтном каматном стопом Европске централне банке на главне операције за рефинансирање утврђеном на годишњем нивоу увећаном за осам процентних поена за период од 4.3.2005. године до исплате, као и у делу за исплату камате на досуђени износ од 4.479 евра у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање утврђеном на годишњем нивоу увећаном за осам процентних поена за период од 4.3.2005. године до 24.12.2012. године, све у динарској противвредности по највишем курсу Народне банке Србије, на дан исплате. Трећим ставом изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца ББ из ... и обавезан је тужени ВВ из ... да тужиоцу по основу повраћаја уложених средстава исплати износ од 4.979 евра са каматом по стопи коју утврђује Европска централна банка почев од 4.3.2005. године до 24.12.2012. године, а од 25.12.2012. године до исплате, са референтном каматном стопом Европске централне банке на главне операције за рефинансирање утврђеном на годишњем нивоу увећаном за осам процентних поена, све у динарској противвредности, по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате. Четвртим ставом изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца ББ из ... према туженом ВВ из ..., у делу преко досуђеног износа трећим ставом изреке од 4.979 евра, до износа од 9.230 евра са референтном каматном стопом Европске централне банке на главне операције за рефинансирање утврђеном на годишњем нивоу увећаном за осам процентних поена за период од 4.3.2005. године до исплате, као и у делу за исплату камате на досуђени износ од 4.979 евра у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање утврђеном на годишњем нивоу увећаном за осам процентних поена за период од 4.3.2005. године до 24.12.2012. године, све у динарској противвредности по највишем курсу Народне банке Србије на дан исплате. Петим ставом изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца АА и обавезан је тужени ПД "ГГ" д.о.о.

Из ... да тужиоцу АА по основу повраћаја уложених средстава, поред раније досуђеног износа од 866,66 евра исплати износ од још 1.000 евра, са каматом по стопи Европске централне банке почев од 4.3.2005. године до 24.12.2012. године, а од 25.12.2012. године до исплате са референтном каматном стопом Европске централне банке на главне операције за рефинансирање утврђеном на годишњем нивоу увећаном за осам процентних поена, све у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате. Шестим ставом изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца АА према туженом ПД "ГГ" д.о.о. Из ... у делу преко досуђеног износа петим ставом изреке од још 1.000 евра до износа од 8.181,34 евра са референтном каматном стопом Европске централне банке на главне операције за рефинансирање утврђеном на годишњем нивоу увећаном за осам процентних поена за период од 4.3.2005. године до исплате, као и у делу за исплату камате на досуђени износ од 1.000 евра у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање утврђеном на годишњем нивоу увећаном за осам процентних поена за период од 4.3.2005. године до 24.12.2012. године, све у динарској противвредности по највишем курсу Народне банке Србије на дан исплате. Седмим ставом изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца ББ и обавезан је тужени ПД "ГГ" д.о.о. Из ..., да тужиоцу ББ из ... по основу повраћаја уложених средстава поред раније досуђеног износа од 866,66 евра исплати износ од још 1.000 евра са каматом по стопи Европске централне банке почев од 4.3.2005. године до 24.12.2012. године, а од 25.12.2012. године до исплате са референтном каматном стопом Европске централне банке на главне операције за рефинансирање утврђеном на годишњем нивоу увећаном за осам процентних поена, све у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате. Осмим ставом изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца ББ према туженом ПД "ГГ" д.о.о. Из ... по основу повраћаја уложених средстава у делу преко досуђеног износа седмим ставом изреке од још 1.000,00 евра, до износа од 8.363,34 евра са референтном каматном стопом Европске централне банке на главне операције за рефинансирање утврђеном на годишњем нивоу увећаном за осам процентних поена за период од 4.3.2005. године до исплате, као и у делу за исплату камате на досуђени износ од 1.000 евра у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање утврђеном на годишњем нивоу увећаном за осам процентних поена за период од 4.3.2005. године до 24.12.2012. године, све у динарској противвредности по највишем курсу Народне банке Србије на дан исплате. Деветим ставом изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужилаца којим су тражили да се обавежу тужени да, као солидарни дужници на име изгубљене добити тужиоцима исплате и то тужиоцу АА износ од 14.000.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 30.3.2005. године до исплате и тужиоцу ББ износ од 14.000.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 30.3.2005. године до исплате. Десетим ставом изреке, обавезани су тужени да тужиоцу АА накнаде трошкове поступка у износу од 673.237,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате. Једанаестим ставом изреке, обавезани су тужени да тужиоцу ББ накнаде трошкове поступка у износу од 166.125,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате.

Благовремено изјављеним жалбама тужиоци и тужени побијали су првостепену пресуду из свих разлога прописаних чланом 373 став 1 Закона о парничном поступку ("Службени гласник Републике Србије", бр. 72/11...18/20) и то тужиоци у другом, четвртом, шестом, осмом, деветом, десетом и једанаестом ставу изреке, а тужени у

првом, трећем, петом, седмом, десетом и једанаестом ставу изреке.

Тужилац ББ доставио је одговор на изјављену жалбу тужених.

Трошкове другостепеног поступка тужиоци и тужени опредељено су тражили.

Испитујући правилност ожалбене пресуде сагласно овлашћењима предвиђеним чланом 386 Закона о парничном поступку, Апелациони суд у Београду је оценио да су жалбе тужилаца и туженог "ГГ" д.о.о. неосноване, а да је жалба туженог ВВ делимично основана.

У проведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку на које Апелациони суд пази по службеној дужности, а изрека првостепене пресуде у потврђујућем делу је јасна и сагласна разлозима датим у образложењу, који су јасни и потпуни, због чега се она жалбама парничних странака неосновано побија и због битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању и стању у списима у септембру месецу 2004. године, између тужилаца и туженог ВВ закључен је усмени уговор о ортаклуку ради заједничког организовања ... на локацији ..., у..., јер је тужени ВВ, као рударски инжењер имао сазнања да на тој локацији постоји лежиште квалитетног техничког грађевинског камена. Постигнут је договор да тужиоци уложе свој новац и рад као адвокати, а тужени ВВ свој новац, као и знање и рад стручњака из области рударства, да ће све трошкове сносити са по 1/3 дела, а добит расподелити тако да тужиоцима и туженом ВВ припадне 90% добити - профита од заједничког пројекта, то јест 30% сваком, а да преосталих 10% припадне сарадницима туженог ВВ. Постигнут је и договор о оснивању привредног друштва за обављање делатности експлоатације камена, будући да ортаци, као физичка лица нису могли добити дозволу надлежног државног органа за експлоатацију, па је сходно томе то привредно друштво требало да поднесе захтеве за прибављање свих потребних одобрења за почетак експлоатације камена и остваривања добити. Договорено је и да ће бити основана фирма са седиштем у иностранству (ино фирма) која би преузела оснивачка права над тим домаћим привредним друштвом, а чији би оснивачи били тужиоци и тужени ВВ свако са 1/3 оснивачких права.

У реализацији постигнутог договора из усменог ортаклука за пројекат експлоатације камена, прва предузета радња била је куповина непокретности на локацији ... Уговором о купопродаји закљученим дана 15.10.2004. године, између тужилаца и туженог ВВ - купаца и власника катастарских парцела ... и ... КО ... (на локацији ...) - продаваца за укупну купопродајну цену од 588.288,00 динара, тужиоци и тужени ВВ – купци су исплатом свако по 1/3 дела наведене цене у износу од по 196.096,00 динара (5.264,31 евра) купили свако по 1/3 идеалних делова наведених непокретности. Затим је дана 26.10.2004. године, у АПР регистровано тужено привредно друштво "ГГ" д.о.о. за обављање претежне делатности експлоатације грађевинског и украсног камена, кречњака, гипса, креде, а као оснивач истог са уделом од 100% уписан је тужени ВВ. Послове у вези са регистрацијом реализовала је сведок

ДД - супруга тужиоца ББ. Оснивачки капитал износио је 2.500 долара и уплаћен је дана 30.11.2004. године, преко Комерцијалне банке. Уплату је извршио тужени ВВ, који је заједно са тужиоцима учествовао у плаћању тог износа, тако што је сваки ортак уложио износ од по 1.000 евра. Потом су у новембру месецу 2004. године тужиоци иницирали оснивање ино фирме у држави ..., која је основана дана 8.11.2004. године под називом "...", преко које је требало да се набавља опрема за постројење за експлоатацију камена, а тужиоци и тужени ВВ су имали депонован потпис и отворен рачун у кипарској банци. За оснивање наведене ино фирме тужиоци и тужени ВВ уложили су свако по 1.100 евра (фирма је угашена 2006. године, јер није дошло до реализације заједничког пројекта). Трошкове геодетског снимања у укупном износу од 53.000,00 динара, који су плаћени дана 12.12.2004. године, агенцији “...” ортаци су сносили подједнако – сваки по 1/3, тако да су тужиоци на име тих трошкова уложили сваки по 221 евро.

Трошкове изведених радова на реконструкцији путне мреже у ... и ..., ради прилаза локацији ..., у целости су платили тужиоци и то тужилац АА у износу од 1.500 евра, а тужилац ББ у износу од 2.000 евра. Укупне трошкове проширења пута и поткресивања жбуња поред пута у износу од 1.416 евра намирили су тужиоци - сваки по 708 евра, а сносили су и целокупне трошкове надзора ЂЂ и то сваки од тужилаца по 200 евра. Ради куповине путничког возила марке BMW 730i, регистарске ознаке ..., које је у власништву туженог “ГГ” д.о.о. (регистровано дана 14.1.2005. године), тужиоци су уложили износ од по 1.000 евра. Наведено возило било је намењено за обављање делатности туженог привредног друштва.

Решењем Министарства рударства и енергетике РС од 10.2.2005. године, донетом по захтеву од 21.12.2004.године, одобрено је туженом “ГГ” д.о.о. извођење геолошких истраживања кречњака на локалитету ..., на узорку до 5 кубних метара, уз обавезу да се са радовима отпочне у року од 30 дана од пријема решења и са роком важења решења до 31.8.2005.године, који се може продужити на захтев носиоца истраживања.

Према првобитној процени туженог ВВ - рударског инжењера, у реализацију експлоатације камена је било потребно уложити око 70.000 евра. Међутим, током реализације појавила се потреба за новим - додатним улагањима. Иако тужени ВВ није могао да обезбеди додатно потребна средства, о чему је обавестио тужиоце, исти као изузетни стручњак из области рударства и као формални власник привредног друштва које је требало да буде носилац дозволе за експлоатацију камена, те као сувласник катастарских парцела које су биле намењене експлоатацији камена, није могао бити искључен из пројекта. Стога су тужиоци крајем фебруара 2005. године настојали да нађу друго решење, па је између ортака договорено да се у финансирање пројекта укључи и сведок ЕЕ (пријатељ тужиоца АА) који је требало да обезбеди 200.000 евра ради реализације пројекта, уз добијање дела добити. Тужени ВВ је дана 21.2.2005. године, сачинио Бизнис план пројекта ... са пројекцијом будуће добити за потребе добијања кредита од стране заинтересованог инвеститора - сведока ЕЕ, којим је предвиђено да ће производња и продаја у првој години бити 160.000 тона, док би у осталом периоду од 2006-2014. године, капацитет производње и продаје био 270.000 тона, а да је просечна цена каменог агрегата за уговорне купце 6 евра по тони. Међутим, тужени ВВ је ради повећања свог удела у добити (процент власништва и профита), смањењем удела тужилаца, са ЕЕ преговарао мимо тужилаца, што је код

сведока ЕЕ унело несигурност, због чега је рекао да не жели да учествује у том послу и о свему обавестио тужиоце. Тужиоци су сматрали да је тужени ВВ на описани начин прекршио договор, тако да је почетком марта 2005. године, прекинута сарадња између тужилаца и првотуженог и раскинут уговор о ортаклуку.

Решењем Министарства рударства и енергетике РС од 8.3.2005. године, туженом “ГГ” д.о.о. дата је сагласност за извођење рударских радова по упрошћеном пројекту за узимање технолошких проба за потребе геолошких истраживања кречњака на локалитету ..., а по захтеву поднетом дана 14.2.2005. године.

Тужиоци су потом дана 19.4.2005. године против тужених поднели тужбу због сметања државине, будући да су тужени без договора са тужиоцима започели извођење рударских радова по упрошћеном пројекту и на заједничким парцелама на локацији ... Правноснажним решењем Општинског суда у Љигу П 68/05 од 3.6.2005. године привременом мером забрањено је туженима извођења било каквих радова којима се мења постојеће стање катастарских парцела на локацији ... на којима су тужиоци и тужени ВВ били сувласници, будући да су на наведеним парцелама били организовани радови на минирању комплекса и изградњи приступног пута до новоизграђеног комплекса на две етаже.

Правоснажном пресудом Вишег суда у Београду П 20490/10 од 21.12.2017. године (донете у овом спору) одбијен је као неоснован главни тужбени захтев којим је тражен поништај уговора о ортаклуку о заједничком организовању експлоатације камена на локацији ... у ..., закључен у септембру 2004. године између тужилаца и туженог ВВ (заснован на тврдњи о преварним радњама туженог ВВ и довођењу тужилаца у заблуду). Усвојен је евентуални тужбени захтев тужилаца и утврђено да је наведени уговор раскинут.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања и стања у списима, првостепени суд је оценио да су се стекли услови прописани одредбом члана 132 Закона о облигационим односима за враћање датог, па је тужени ВВ чијом кривицом је дошло до раскида уговора обавезан да тужиоцима врати уложена средства и то као последицу враћања датог по раскиду уговора, а не као накнаду штете. Како је тужилац АА уложио укупно 4.479 евра (1.500 евра за трошкове проширења пута, 708 евра за поткресивање жбуња поред пута, 200 евра за трошкове надзора, 221 евра за трошкове геодетског снимања, 1.100 евра за оснивање ино фирме и 1.000 евра за плаћање оснивачког улога туженог привредног друштва), а тужилац ББ укупно 4.979 евра (2.000 евра за трошкове проширења пута, 708 евра за поткресивање жбуња поред пута, 200 евра за трошкове надзора, 221 евра за трошкове геодетског снимања, 1.100 евра за оснивање ино фирме и 1.000 евра за плаћање оснивачког улога туженог привредног друштва), то је првостепени суд одлучио као у првом и трећем ставу изреке. Преко досуђеног износа од 4.479 евра за тужиоца АА и преко досуђеног износа од 4.979 евра за тужиоца ББ, тужбени захтеви су одбијени као неосновани, јер је првостепени суд оценио да тужиоци неосновано потражују враћање сразмерног дела купопродајне цене коју су платили за катастарске парцеле на локацији ..., будући да уговор о купопродаји који су тужиоци закључили заједно са туженим ВВ – купци, није поништен, ни раскинут, нити је утврђена његова ништавост, те да су тужиоци заједно са туженим ВВ и даље сувласници на предметном земљишту (други и четврти став изреке побијане

пресуде). Како је путничко моторно возило БМВ било регистровано на туженог “ГГ” д.о.о., а свако од тужилаца је за куповину тог возила уложио по 1.000 евра за плаћање дела купопродајне цене и како је возило било намењено за обављање делатности туженог привредног друштва, првостепени суд је оценио да је тужени “ГГ” д.о.о. пасивно легитимисан да тужиоцима врати уплаћена средства по том основу, поред претходно донетом правноснажном пресудом у овом спору досуђеног износа од 866,66 евра, те је петим и седмим ставом изреке туженог “ГГ” д.о.о. обавезао да тужиоцима исплати износе од по још 1.000 евра, док је шестим и осмим ставом изреке тужбени захтев тужилаца према туженом “ГГ” д.о.о. преко досуђених износа одбио као неоснован применом правила о терету доказивања, јер тужиоци нису пружили доказе да су учествовали у финансирању рада друготуженог за тражене износе преко досуђених. Тужбени захтев за накнаду штете у виду изгубљене добити (девети став изреке побијане пресуде) одбијен је као неоснован, јер је првостепени суд оценио да нису испуњени услови из члана 189 став 3 Закона о облигационим односима. Наиме, према уговору о ортаклуку закљученом између тужилаца и туженог ВВ основан је тужени “ГГ” д.о.о., као привредно друштво које је требало да поднесе захтеве за прибављање свих потребних одобрења за почетак експлоатације камена и остваривања добити. До раскида предметног уговора о ортаклуку, према решењу надлежног министарства од 10.2.2005. године, на име туженог привредног друштва прибављено је одобрење за извођење геолошких истраживања кречњака са важношћу решења до 31.8.2005. године, а по решењу од 8.3.2005. године, дата је сагласност туженом привредном друштву за извођење рударских радова по упрошћеном рударском пројекту, док не добије одобрење за експлоатацију, што је неопходан услов за вршење експлоатације минералних сировина. С обзиром на то да на име туженог привредног друштва нису биле прибављене све потребне дозволе до раскида уговора, као што је одобрење за експлоатацију у складу са одредбама тада важећег Закона о рударству, које издаје надлежно Министарство у зависности од испуњености услова за сваки конкретан захтев, те код чињенице да на издавање тог одобрења не могу утицати тужени, а да је рок важења решења од 10.2.2005.године, истекао после шест месеци, када експлоатација камена није ни започела, нити је било извесно када ће експлоатација почети, с обзиром на то да нису ни биле прибављене све потребне дозволе, нити су били закључени уговори о испоруци камена са локације на којој није ни почела експлоатација, првостепени суд је закључио да тужиоци нису доказали да би по редовном току ствари тужени добили одобрење за експлоатацију и остварили приходе и да је кривицом тужених, због раскида уговора за тужиоце настала штета у виду изгубљене добити у висини од по 30%, у складу са пројектованим приходима из бизнис плана који је тужени ВВ сачинио дана 21.2.2005. године. Имајући наведено у виду првостепени суд је одбио као сувишан предлог тужилаца за извођење доказа вештачењем, јер је оценио да тужиоци нису доказали постојање узрочне везе између штетне радње и штете у виду измакле користи.

Према оцени Апелационог суда, првостепени суд је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право и за своју одлуку у потврђујућем делу дао разлоге које у целости прихвата и Апелациони суд и сходно члану 396 став 2 Закона о парничном поступку, на исте упућује.

Противно жалбеним наводима чињенично стање је доказима изведеним сходно члану 7 став 1 и члана 228 Закона о парничном поступку у вези са чланом 229 став 2

истог закона правилно и потпуно утврђено, а изјављеним жалбама се правилност оцене изведених доказа не доводи у сумњу с обзиром да је првостепени суд сходно одредби члана 8 Закона о парничном поступку све одлучне чињенице за доношење одлуке о постављеним захтевима правилно и потпуно утврдио.

Неосновано се жалбом тужилаца оспорава закључак првостепеног суда да су у уговорном односу били само тужиоци и тужени ВВ, а не и тужени “ГГ” д.о.о., јер такав закључак произлази из свих изведених доказа. Околност да је тужиоцима претходно донетом правноснажном одлуком у овом спору враћен износ за куповину непокретности у име и за рачун туженог “ГГ” д.о.о., без утицаја је на изнети закључак првостепеног суда, јер се ради о другом основу обавезивања туженог привредног друштва на повраћај датог - по основу јемства, а не по основу уговора о ортаклуку како се то неосновано жалбом тужилаца истиче.

Такође се жалбом тужилаца неосновано указује да првостепени суд није ценио околност да тужени ВВ није прибавио дозволу за експлоатацију, с обзиром на то да је првостепени суд наведену околност имао у виду, и да је по оцени Апелационог суда извео правилан закључак да иста није од утицаја, с обзиром на то да се тужени ВВ предметним уговором о ортаклуку обавезао да поднесе захтев за прибављање те дозволе, што је и учинио, а сама одлука о давању права на експлоатацију у надлежности је државног органа, па се дакле ради о обавези средства, а не циља, због чега се не може ни сматрати да стицање права на експлоатацију зависи од воље туженог ВВ.

Жалбом тужилаца се неосновано истиче да није правилно утврђена висина улагања тужилаца у куповину катастарских парцела на локацији ..., с обзиром да наведена чињеница јасно произлази из купопродајног уговора, при чему жалиоци позивајући се на неостварену сврху куповине ових парцела (јер до експлоатације камена није дошло) занемарају да је сврха закључења купопродајног уговора стицање права својине на истим, која сврха је и остварена, а са друге стране околност да експлоатацијом камена са наведених парцела није остварена добит говори о неостварењу циља предметног уговора о ортаклуку, а не уговора о купопродаји и с тим у вези се ова околност има ценити кроз материјално правне одредбе којима је регулисан уговор о ортаклуку.

Чињеница да је уговор о ортаклуку раскинут пре него што је започета експлоатација камена на предметним парцелама, чак и пре добијања експлоатационих права, чини неоснованим жалбене наводе тужилаца да је првостепени суд пропустио да утврди добит која би била остварена експлоатацијом, с обзиром на то да добити није ни било, па ова чињеница није од значаја за начин поделе ортачке добити сходно уговору о ортаклуку. Такође та чињеница није од значаја ни за захтев тужилаца за исплату изгубљене добити, јер је првостепени суд правилно оценио да пружени докази, а посебно чињеница да је ортачки однос раскидом престао и пре него што је започета и основна експлоатација, као и да нису прибављена сва потребна средства ради набавке машина за експлоатацију не воде закључку да би се по редовном току ствари могла очекивати добит, па је у таквој процесној ситуацији правилно оценио првостепени суд да је сувишно извођење доказа на околност добити која би била остварена, јер иста представља само теоријску пројекцију, а не и стварну могућност. Тужиоци су приликом

закључења усменог уговора о ортаклуку знали и слободном вољом прихватили да само тужено привредно друштво “ГГ” д.о.о., као правно лице може добити права за експлоатацију камена и такав договор су прихватили, па стога жалбом неосновано истичу да је на описани начин спречено остваривање нужног услова за експлоатацију, јер је то право дато туженом привредном друштву. Тужиоци жалбом занемарају да пројектована средства од 70.000 евра нису била довољна и да је било потребно уложити више новца да би се остварила добит експлоатацијом камена, што је такође нужни услов, уз постојање дозволе, односно права на експлоатацију.

Неосновано се жалбом тужених оспорава утврђено чињенично стање у погледу датих средстава за оснивање привредног друштва “ГГ” д.о.о., с обзиром на то да је правилно првостепени суд закључио да из изведених доказа – сагласних исказа парничних странака и сведока произлази да су тужиоци и тужени ВВ на име наведеног трошка, а сагласно обавезама преузетим уговором о ортаклуку дали свако по 1.000 евра. Такође се неосновано оспорава и закључак првостепеног суда да су тужиоци уложити свако по 1.000 евра ради куповине путничког возила БМВ које је регистровано на име туженог “ГГ”, указивањем да се не може прихватити веродостојност издате признанице о плаћеној цени тог возила када се има у виду да је признаница достављена тек 2016. године, с обзиром да је тужба у овом спору поднета дана 4.4.2005. године, па није било процесне преклузије у прилагању и предлагању доказа (стари Закон о парничном поступку), све до укидања раније донете пресуде одлуком Апелационог суда у Београду Гж 3150/18 од 14.3.2019. године, као и због тога што веродостојност и аутентичност те исправе – приватне признанице издате од продавца, током првостепеног поступка другим доказима (вештачењем) није доведена у сумњу.

Међутим, основано се жалбом тужених указује да је у конкретном случају погрешно примењено материјално право, с обзиром на то да је првостепени суд одлучујући о захтеву тужилаца за враћање улога по раскиду уговора о ортаклуку, применио члан 132 Закона о облигационим односима којим су регулисана општа дејства раскида двостранообавезних уговора (право на враћање датог), а пропустио да примени одредбе којима је регулисан уговор о ортаклуку, јер специфична природа овог уговора налаже њихову нужну примену.

Одредбом члана 132 став 1 Закона о облигационим односима је прописано да раскидом уговора обе стране су ослобођене својих обавеза изузев обавезе на накнаду евентуалне штете. Ставом 2 истог члана је прописано да ако је једна страна извршила уговор потпуно или делимично има право да јој се врати оно што је дала. Ставом 5 истог члана је прописано да страна која враћа новац дужна је платити затезну камату од дана када је исплату примила.

Уговор о ортаклуку регулисан је правним правилима Српског грађанског законика (Параграф 723-758) који се примењује на основу члана 4 Закона о неважности правних прописа донетих пре 6.4.1941. године и за време непријатељске окупације (“Службени гласник СФРЈ” бр.86/46). Према параграфу 723 Законика, уговор ортачки бива онда, када се два или више њих лица сложе, да свој труд, или/и ствари своје уложе на то, да корист, која се отуд добије, међу собом деле. Оно што је уложено у ортачки посао, према параграфу 727 Законика, сачињава главницу ортаклука и припада свима заједнички. Што би који ортак изван тога још имао, оно не

принадлежи овамо, него је његово сопствено одељено добро. Ортак који ништа друго не би дао у ортаклук осим труда свога, он, према параграфу 728 Законика, има право само на добитак, а не на главно. Према параграфу 739 Законика, при деоби користи ортачке најпре ће се одбити уложени улози, после трошкови и претрпљене штете, па што претече, оно ће бити добитак. Главно припада сваком своје, а добитак ће се делити по мери улога. Ако би место добитка штете било, онда - према параграфу 742 Законика - по мери улога, као и добитак, пада штета на све ортаке, а онај пак који није уложио ништа, него је радио, губи труд свој и радњу. Сваки ортак је према параграфу 736 законика дужан само онолико уложити, на колико се обавезао, а не више, али ако би се околности окренуле тако, да се оним улогом није могуће намеру постићи, онда би се могао додатак захтевати, и који не би хтео дати може иступити, или разорчатити се. Сваки ортак према Параграфу 738 законика одговора за штету коју би својом кривицом проузроковао и дужан је накнадити. Нити се та штета може са користи који би он причинио, искусурити, осим ако не би који ортак са каквим својим новим послом са једне стране штету, а са друге стране корист принео; онда би се сразмерно корист са штетом изравнати могла. Друштво ортачко према Параграфу 751 истог законика престаје само по себи, како се посао предузети сврши; или се даље водити не може; када би сва главница ортачка пропала; или је време за трајање опредељено истекло. Ако ортак који не би уговорене услове испуњавао; или би под стециште потпао; или би га суд за раскошника огласио, или би иначе под старатељство потпао; или би због учињеног злодејства поверење изгубио; онда би се према Параграфу 755 законика такви и пре времена из ортаклука искључити могао. Када не би опредељено било докле уговор ортачки траје, нити би се то из природе посла определити дало, онда према Параграфу 757 законика сваки ортак може иступити када хоће, само је дужан за времена јавити, да не би у невреме било, и да нема ту какве преваре.

Цитирани параграфи Српског грађанског законика дефинишу природу уговора о ортаклуку као заједничко улагање приближно једнаких удела (новац, рад, друга имовина), деобу заједничке добити, али исто тако и сношење заједничког ризика услед губитка или пропасти посла, због чега тај уговор има елементе алеаторности. У унутрашњем међусобном односу ортака чинидба/обавеза једног ортака нема значај противвредности за чинидбу/обавезу другог ортака, јер су све обавезе/чинидбе ортака усмерене на остварење заједничког циља. Дакле, ортаци се не обавезују да у имовину ортака уносе своје ортачке уделе, већ ортачке уделе уносе у имовину ортаклука која је одвојена од имовине ортака. Имовину ортаклука представљају ортачки удели, али и новостворена имовина - она имовина која је стечена у току трајања ортаклука (главница ортаклука). Ортаклук престаје раскидом, иступањем ортака или остварењем заједничког циља, а престанак ортаклука рађа право ортака на враћање ортачког удела са евентуалним добитком (ако га има). Након престанка ортаклука имовина ортаклука се дели тако што се прави разлика између активе и пасиве – од главнице ортаклука (коју чини збир новчане вредности улога и новостворених имовинским вредности) подмирују се најпре дугови ортаклука, затим се ортацима враћају улози и на крају, уколико имовине преостане, она представља добит која се дели између ортака према њиховом договору о деоби добити.

Следом наведеног, последице раскида уговора о ортаклуку разликују се од последица раскида двостранообавезаних уговора прописаних чланом 132 став 2 Закона о облигационим односима, а због специфичне природе уговора о ортаклуку који

подразумева прихватање ризика немогућности враћања улога у ситуацији неостварења заједничког циља или пропасти имовине ортаклука, следи да ортаци могу остварити право на враћање целокупног удела само из главнице ортаклука, под условом да постоји позитивна разлика након намирења трошкова ортаклука, а не из имовине ортака. Само у ситуацији када је имовина стечена ортачким улагањем пренета у својину једног од ортака, ортаци који су учествовали у њеном стицању имају право да утрошена новчана средства намире из имовине ортака који је постао њен власник.

У конкретом случају, тужиоци и тужени ВВ уложили су подједнак новчани износ у куповину катастарских парцела на локацији ... и свако од њих је сразмерно свом уделу стекао право својине на имовини која је стечена подједнаким улозима ортака, па је правилан закључак првостепеног суда да се тако дат удео не може вратити тужиоцима. Правилан је и закључак првостепеног суда који се односи на улог дат на име оснивања туженог привредног друштва "ГГ" д.о.о., с обзиром на то да су тужиоци на име оснивања тог привредног друштва уложили свако по 1.000 евра, а да је тужени ВВ једини власник наведеног привредног друштва са уделом од 100% што значи да је имовина ортаклука у својини једног ортака – туженог ВВ, па је исти правилно обавезан да тужиоцима дате улоге врати, с обзиром на то да је стекао у целости оснивачка и власничка права над тим привредним друштвом.

Поред наведених улога, тужиоци и тужени ВВ су, као ортаци унели и улоге који представљају трошкове према трећим лицима и надлежним органима ради остваривања заједничког циља и то конкретно - ради оснивања инофирме свако је дао износ од по 1.100 евра, а на име ангажовања Агенције "...", ради израде геодетског плана свако је дао по 1/3 износа од 53.000,00 динара (тужиоци потражују свој део наведеног износа од по 221 евро). Како су наведени трошкови ортаклука подмирили у свему у складу са постигнутим договором да ће ортаци све трошкове ортаклука сносити на једнаке делове, а будући да тако уложеним средствима и заједничким радом није дошло до стварања нове имовинске вредности (није дошло до експлоатације камена и остваривања добити) то и нема позитивне разлике из које би се могли повратити удели дати ради намирења ових трошкова, па тужиоци немају право на враћање датог на име оснивања иностране фирме у износу од по 1.100 евра, нити на враћање износа од по 221 евро, јер су исте дали као ортаци у испуњењу своје уговорне обавезе према ортаклуку, а не према туженом ортаку, што је учинио и тужени ВВ. Стога, супротно ставу првостепеног суда, тужиоци по основу раскида уговора о ортаклуку немају право на враћање уложеног новца ради намирења трошкова ортаклука. Ни околност да је уговор о ортаклуку раскинут кривицом туженог ВВ није од утицаја на право на враћање наведених трошкова ортаклука, јер је кривица за раскид уговора од значаја само за остварење права уговорне стране на накнаду штете која је у узорно – последичној вези са раскидом уговора.

Како Српски грађански законик не садржи посебне одредбе које се тичу одговорности за накнаду штете због неиспуњења уговорних обавеза, то се на питање права на накнаду штете због раскида уговора кривицом једне уговорне стране примењују опште одредбе прописане чланом 132 и 262 Закона о облигационим односима.

Поверилац према члану 262 став 2 Закона о облигационим односима има право

на накнаду штете због неиспуњења уговора уколико су кумулативно испуњени следећи услови: да постоји пуноважно закључен уговор, да дужник није испунио уговорну обавезу или је задоцнио са њеним испуњењем, да је поверилац претрпео штету, да између повреде уговора и штете на страни повериоца постоји узрочно-последична веза и да се дужник није ослободио од одговорности за штету.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су у целости сносили трошкове изградње, насипања и реконструкције пута у ... и то тужилац АА у укупном износу од 1.500 евра, а тужилац ББ у укупном износу од 2.000 евра, затим трошкове поткресивања жбуња у износу од по 708 евра сваки (укупно 1.416 евра), као и трошкове надзора који су такође, у целости плаћени од стране тужилаца у укупном износу од 400 евра, а да тужени ВВ своју обавезу преузету уговором о ортаклуку да ће и те трошкове сносити у једнаком уделу од по 1/3 дела са тужиоцима није испунио.

Следом наведеног, због неиспуњења наведених уговорних обавеза имовина тужилаца се умањила исплатом 1/3 трошкова изградње приступног пута, трошкова поткресивања жбуња и трошкова надзора будући да су они испунили и уговорну обавезу туженог ВВ, па у смислу члана 262 у вези са чланом 269, 155 и 158 Закона о облигационим односима тужиоци - ортаци имају право на накнаду штете због неиспуњења тих уговорених обавеза од стране туженог ВВ, али само у висини његовог удела, односно 1/3 дела наведених трошкова, а не у висини укупно учињених трошкова које је првостепени суд оценио, јер су исти у преосталом делу учињени у испуњењу обавезе тужилаца према ортаклуку, па тужиоци немају право на њихово враћање од туженог ортака као последицу раскида, нити право на накнаду штете у смислу члана 132 у вези са чланом 262 Закона о облигационим односима.

На основу наведеног, правилан је закључак првостепеног суда да тужилац АА има право на накнаду штете због неиспуњења уговором о ортаклуку преузете обавезе туженог ВВ да плати свој удео од 1/3 у трошковима ортаклука у укупном износу од 802,67 евра који чини збир трошкова поткресивања жбуња у износу од 236 евра ($1.416 \text{ евра} \times 1/3 \times 1/2 = 236$), затим износа од 66,67 евра на име трошкова надзора ($1/2$ од $1/3 \times 400 \text{ евра}$) и износа од 500 евра на име трошка изградње приступних путева ($1.500 \text{ евра} \times 1/3$), а да тужилац ББ има право на накнаду штете због неиспуњења уговором о ортаклуку преузете обавезе туженог ВВ да плати свој удео од 1/3 у трошковима ортаклука у укупном износу од 969,33 евра који чини збир трошкова кресања жбуња у износу од 236 евра ($1.416 \text{ евра} \times 1/3 \times 1/2 = 236$), затим износа од 66,67 евра на име трошкова надзора ($1/2$ од $1/3 \times 400 \text{ евра}$) и износа од 666,66 евра на име трошка изградње приступних путева ($2.000 \text{ евра} \times 1/3$).

Међутим, тужиоци немају право на накнаду плаћеног износа од 442 евра (свако по 221 евра) на име трошкова геоснимка и на име трошкова оснивања инофирме у износу од по 1.100 евра које потражују, јер су ове трошкове тужиоци са туженим ВВ сносили на једнаке делове свако по 1/3, па како је тужени ВВ своју уговорну обавезу испунио, то нема основа за накнаду штете због неиспуњења уговора.

Неосновано се жалбом тужилаца указује да је неиспуњење обавезе поверења које ортаци имају у међусобном односу од стране туженог ВВ (договарањем са ЕЕ мимо тужилаца), што је био разлог за раскид уговора - довело до штете на страни

тужилаца која се огледа у плаћању трошкова реализације експлоатације камена, јер су ти издаци тужилаца изгубили сврху раскидом за који је крив тужени, и да стога тужиоци имају право на враћање целокупног улога у ортаклук од стране туженог.

Наиме, умањење имовине повериоца (штета као последица неиспуњења обавезе дужника) мора бити последица повреде уговора, што овде није случај будући да су тужиоци издатке за трошкове експлоатације камена учинили у испуњењу своје уговором о орткалуку преузете обавезе и да су ти издаци временски претходили понашању туженог које је окарактерисано као неиспуњење уговорне обавезе, која је довела до раскида. Услов за накнаду штете због неиспуњења уговора је онај догађај или појава који по редовном току ствари и искуству свакодневног живота има за последицу штету која је настала након повреде уговора. Дакле, умањење имовине мора бити узроковано самим неиспуњењем уговорне обавезе, а издаци тужилаца нису узрочно везани за описано понашање туженог ВВ.

Чињеница да је прекид преговора са сведоком ЕЕ довео до раскида уговора о ортаклуку израз је слободне воље ортака, пре свега тужилаца и не може представљати основ за повраћај целокупних улога на другачији начин од оног који је прописан за уговор о ортаклуку Српским грађанским закоником, будући да је основна карактеристима тог уговора да ортаци и трошкове и ризик пропасти посла сnose равноправно.

На основу свега наведеног, правилан је закључак првостепеног суда да тужиоци имају право на исплату износа од по 1.000 евра на име оснивања привредног друштва "ТТ" д.о.о., а тужени ВВ је као ортак у чијем је власништву наведено привредно друштво са уделом од 100% било у време раскида уговора о ортаклуку, дужан да тужиоцима уложена средства врати. Тужени ВВ је одговоран и за накнаду штете коју су тужиоци претрпели због неиспуњења уговором о ортаклуку преузете обавезе да плати свој удео од 1/3 трошкова ортаклука и то тужиоцу АА у укупном износу од 802,67 евра, а тужиоцу ББ у укупном износу од 969,33 евра. Будући да је реч о новчаној обавези, правилан је закључак првостепеног суда да тужиоци имају право на законску затезну камату на досуђени износ сагласно одредби члана 132 став 5, 186 и 277 став 1 Закона о облигационим односима, почев од дана када су обавезу туженог ВВ испунили, односно од датог за оснивање другоуженог па до исплате, па свакако и у границама постављеног захтева од раскида уговора дана 4.3.2005. године, јер су наведена плаћања извршена пре 4.3.2005. године. Валута главног потраживања опредељује врсту и висину затезне камате коју дужник плаћа због доцње у извршењу новчане обавезе, а у конкретном случају пошто се ради о валути евро, то је стопа и начин обрачуна коју прописује Европска централна банка до 25.12.2012. године, када је ступио на снагу Закон о затезној камати ("Службени гласник РС", бр.119/12), а потом све до исплате - у складу са чланом 4 став 1 и чланом 5 тог закона, у динарској противвредности према средњем курсу НБС на дан исплате сходно члану 395 Закона о облигационим односима.

Стога је Апелациони суд применом члана 390 у вези са чланом 387 тачка 2 Закона о парничном поступку првостепену пресуду потврдио у делу првог става изреке којим је обавезан тужени ВВ да тужиоцу АА исплати износ од 1.802,67 евра, као и у делу трећег става изреке којим је обавезан тужени ВВ да тужиоцу ББ исплати износ од

1.969,33 евра, а све са припадајућом каматом и све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате (први став изреке другостепене пресуде), док је у преосталом делу наведених ставова побијану пресуду применом члана 394 став 4 у вези са чланом 387 тачка 5 Закона о парничном поступку преиначио, тако што је одбио као неосноване захтеве тужилаца којима је тражено да се обавезе тужени ВВ да по основу повраћаја уложених средстава тужиоцу АА исплати износ од још 2.676,33 евра, а тужиоцу ББ исплати износ од још 3.009,67 евра, обојици са траженом каматом почев од 4.3.2005. године до исплате, све у динарској противвредности (други став изреке другостепене пресуде).

Одлука којом је првостепени суд обавезао тужено Привредно друштво "ГГ" д.о.о. да тужиоцима исплати износ до по 1.000 евра резултат је правилно утврђеног чињеничног стања и правилне примене материјалног права и то одредбе члана 210 Закона о облигационим односима, с обзиром на то да је тужено привредно друштво на основу средстава које су тужиоци дали постало власник предметног возила, те да је основ по коме су наведена средства дата и то трећем лицу (неортаку) отпао раскидом уговора о ортаклуку, па је тужено привредно друштво дужно да наведени износ врати.

Неосновано се жалбом тужилаца указује на погрешну примену материјалног права у погледу одлуке о накнади штете по основу изгубљене добити.

Право на накнаду штете због измакле користи поверилац ће сходно одредбама члана 154, 155, 158 и 189 у вези са чланом 132 и 262 Закона о облигационим односима имати само ако је према ономе што се у животу редовно дешавало или према посебним околностима случаја извесно да би ту корист и остварио. При томе, није довољно неко оптимистично предвиђање добитка и није довољно да је поверилац планирао добитак, већ он по редовном току ствари мора бити извештан. Добитак за који се субјективним проценама и жељама повериоца претпостављало да ће наступити не може бити основ за остваривање овог права. Тражи се да је у питању добитак који би свакако настао и постојање разумне вероватноће у погледу остварења такве користи, на основу редовног тока ствари који је претходио штетној радњи. Како је и измакла корист у смислу цитираних одредаба члана 155 Закона о облигационим односима дефинисана као штета (која се огледа у спречавању увећања имовине), то је према истој законској одредби терет доказивања извесности настанка штета у виду измакле користи - на ономе ко тврди да је штету претрпео. Дакле, са гледишта одговорности за накнаду штете тужилац сноси терет тврдње и доказа да је штета наступила, што у случају штете у виду измакле користи значи - редован ток ствари који, по оцени овога суда, не може успешно бити доказан уколико не обухвата и временски период пре штетне радње, јер се не може говорити о разумном степену извесности уколико иста није поткрепљена и раније оствареним добицима на исти или сличан начин.

Према утврђеном чињеничном стању – из исказа тужилаца произлази да нису били закључени уговори о испоруци камена са локације на којој није ни почела експлоатација, нити је било извесно када ће експлоатација почети, с обзиром да нису биле прибављене све потребне дозволе од надлежног органа, а нису ни обезбеђена потребна средства од 200.000 евра за почетак експлоатације. Поред наведеног, није било ни поузданих показатеља о резервама техничког грађевинског камена на локацији ..., јер до раскида предметног уговора о ортаклуку нису била завршена ни

геолошка истраживања на узетим узорцима, а тек по раскиду уговора – дана 8.3.2005. године решењем Министарства рударства и енергетике РС туженом “ГГ” д.о.о. дата је сагласност за извођење рударских радова по упрошћеном пројекту и то за узимање технолошких проба за потребе геолошких истраживања кречњака на наведеном локалитету (дакле не за експлоатацију). Стога се не може прихватити навод жалбе тужилаца да би по редовном току ствари након прибављања истражног права тужени добили и право на експлоатацију камена на локацији ... на експлоатационом пољу које чине и заједничке парцеле тужилаца и првотуженог, нити се остварење добити може сматрати извесношћу у смислу услова за накнаду штете због измакле користи, с обзиром да не полази од основаних и реалних очекивања по редовном току ствари, нити се може сматрати основаним очекивањем према посебним околностима, па је правилно првостепени суд закључио да тужиоци нису доказали да би по редовном току ствари остварили добит, због чега је и извођење доказа вештачењем ради утврђивања висине добити експлоатацијом камена правилном применом члана 229 став 2 Закона о парничном поступку као сувишно одбијено.

Приликом доношења одлуке Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе, али их посебно не образлаже, јер су без утицаја на могућност другачијег пресуђења.

На основу изложеног, а применом одредаба члана 390 и 394 став 4 а у вези са чланом 387 тачка 2 и тачка 5 Закона о парничном поступку донета је одлука као у изреци ове пресуде.

Како учињено преиначење није било од утицаја на одлуку о трошковима првостепеног поступка, а будући да је иста донета правилном применом одредаба члана 153 и 154 Закона о парничном поступку и Тарифе о накнадама и наградама за рад адвоката и Таксене тарифе важећем у време пресуђења, потврђена је и одлука о трошковима првостепеног поступка применом члана 401 тачка 2 наведеног закона.

Одлука о трошковима другостепеног поступка донета је применом одредаба члана 153 и 154 у вези са чланом 165 став 2 Закона о парничном поступку, а досуђени износ чине издаци туженог ВВ на име ангажовања адвоката за састав жалбе у износу од 18.000,00 динара и трошкова судских такси на жалбу и другостепену другостепену пресуду у износу од по 19.019,00 динара, што износи укупно 56.038,00 динара одмерено према Тарифи о накнадама и наградама за рад адвоката и Таксној тарифи важећим у време пресуђења, а сразмерно успеху по жалби (успео је за 5.686 евра x 81,07 динара, колико је вредео 1 евро по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе 4.4.2005. године, што износи 460.964,02 динара).

Како тужиоци и тужени “ГГ” д.о.о. нису успели у жалбеном поступку, то су у складу са чланом 165 став 1 Закона о парничном поступку у вези са чланом 153 став 1 истог закона одбијени као неосновани њихови захтеви за накнаду трошкова другостепеног поступка, одлуком садржаном у четвртом ставу изреке ове пресуде.

Председник већа-судија
Весна Секулић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић